

Еміль

ЖАК-ДАЛЬКРОЗ

Emile Jaques-Dalcroze

(1865 - 1950)

Еміль Жак народився у Відні і з дитинства був оточений музикою. Дід грав на скрипці, дядько - піаніст, в будинку постійно музикували. З шести років Далькроз почав брати приватні уроки музики, в сім років склав марш. У 1875 році родина переїхала до Швейцарії. Того ж року Еміль став учнем Консерваторії у Женеві. Він навчався у Гуго де Зенгера і неодноразово нагороджувався призами.

У 1881 році його прийняли в члени товариства «Belles-lettres», що об'єднує любителів красивого письменства. У ці роки він вже складає маленькі пісні. У віці 19-ти років Еміль їде до Парижа, де відвідує музичні та театральні курси і починає вагатися, бути йому музикантом чи актором.

Після повернення до Відня він два роки займався музикою в **Антоні Брукнера**. З Відня їде до Женеви, де виконуються його твори, потім – знову до Парижа, де займався у Матісса Люссє,

Цезаря Франка

та

Лео Деліба

Видавництво його творів запропонувало йому змінити своє прізвище, тому що на той час був інший композитор, що носив прізвище Жак. Еміль узяв прізвище свого друга Валькроза, змінивши лише першу літеру. З тих пір він підписує свої твори «Жак-Далькроз».

У 1886 році його запросили другим диригентом до Алжира, де Далькроз познайомився з

музикою Африки, з її складними ритмічними комбінаціями.

У 1892 році Далькроз став професором Женевської Консерваторії з класу гармонії і сольфеджіо. Його лекції викликали великий інтерес, він захоплював учнів своїм життєрадісним характером, а на схилі літ буде дорікати молодим композиторам за зневагу до веселих стилів у музиці. Там же він створив систему музично-ритмічного виховання (ритмічна гімнастика), розробив систему розвитку музичних і ритмічних здібностей (пластичні свободи і виразності, систему тренувань, що сприяють виробленню абсолютного слуху і здібностей до музичної імпровізації). У 1911-14 викладав ритмічне виховання в спеціальній школі в Хеллерау, з 1915 - в створеному ним інституті в Женеві. У творах Далькроза вчувається вплив французької школи, зокрема композиторів **Камілла Сен-Санса**

і

Жюля Массне

. Музикознавці відзначали багатство і різноманітність мелодики творів Далькроза а також своєрідність ритмів, метричних комбінацій. Складна поліфонія рідко зустрічається в творах Далькроза, але не тому, що йому було важко писати канони і фуги, а тому, що в їх не потребували його твори. Музика Далькроза настільки своєрідна, що досить прослухати кілька тактів, щоб назвати автора.